

Anyag és szellem, táj és lélek harmóniája

A különböző művészeti ágak művelőiről sokszor a legellentmondásosabb véleményeket lehet hallani, a képzőművészek között például ritka a mindenki által kedvezően értékelt alkotó, nem csupán az ízlések különbözősége miatt. Vassy Erzsébet festőművész viszont ezen kevesek közé tartozik, mivel műveinek pasztell színvilágáról és dinamikus hangulatáról senkit sem hallottam még negatívan beszélni. Mindennek természetesen ő maga van a leginkább tudatában, s talán épp ezért tartotta fontosnak, hogy egyik előző egyéni tárlata műsorlapján közölje művészi hitvallását: „A festészetben az anyag és szellem, táj és lélek harmóniáját keresem. Az alkotás mondanivalóját a természetből merítem. Számomra a művészet a lelki és szellemi szabadság képekben kódolva.”

Beszélgetésünk során nem esett ugyan arról szó, mikor is született ez az „ars artistica”, de mindenképpen az idők során, mivel arra rákérdeztem, emlékszik-e, mikor gondolt először arra, hogy festményekben kellene elmondania az érzéseit, más szóval arra, hogy festő akar lenni.

– Rajzolni mindig is szerettem – mondta –, már gyerekkoromban, úgy öt-hat évesen „szorgalmasan”, vagyis állandóan rajzoltam a porba, sárba, sőt, a víz felszínén is folyton húzogattam az ujjamat. Édesanyám is tehetséges rajzoló volt, anyai ágon má-



Fotó: Tóth Hajnal

Vassy Erzsébet

sod-unokatestvérem Gera Katalin szobrászművész, vele pár éve „találtunk egymásra”, ugyanis anyai nagyszüleim hamar meghaltak, ezért a távolabbi rokonságot nem ismertem. Nem gondoltam arra, hogy főállású képzőművész legyek, gépipari tervezést tanultam, ami persze nem zárta ki, hogy az irodában is, ha volt rá idő, ne rajzolgattam volna. A különböző katalógusokat is én készítettem, azonkívül sok tusrajzot is Nagyváradról, úgyhogy a '90-es változás után szóltak a Képzőművészeti Alaptól, nem csinálnék-e nekik is tusrajzokat. Örömmel tettem, ők felküldték ezeket



Otthonkeresés

Bukarestbe, onnan pedig elfogadó válasz érkezett. Ezek után került sor az alkotótáborokba járásra; először Vaján voltam 1994-ben, a Vay Ádám alkotótáborban. Azóta minden évben megyek, voltam Hejcnén, Zalaegerszegen, a lakiteleki nemzetközi művésztelepen, a zsoboki hagyományörző művésztelepen, Nagypetriben (Kalotaszeg), Gyantán, Zerénden, Visegrádon, Hidasnémetiben, Bodrogkeresztúron, a Zala megyei nemzetközi művésztelepen, a szentendrei, illetve a bugaci művésztelepen, amelyet úgy emlegetnek, mint a hajdani, híressé vált nagybányai művésztelep utódját. Az alkotótáborokban kiállításokat is rendeztek a grafikákból, a '90-es évek közepén pedig már egyéni kiállításom is volt itthon, a Tibor Ernő Galériában. De ahogy teltek az évek és egyre több al-

kotótáborban voltam, már meghívtak Budapestre, Kolozsvárra és természetesen itthon, Váradon is, egyéni kiállításokra. Jóleső érzéssel tölt el az is, ha arra gondolok, hogy nem csupán a hazai képzőművészeti egyesületeknek vagyok tagja, de beválasztottak a Debrecen központú Pasztellfestők Egyesületébe is.

– Kik voltak azok a szakemberek, akik mesterként elindították a festészet labirintusaiba, és figyelemmel követték fejlődését?

– Mestereim is az alkotótáborokhoz kötődnek, ugyanis olyan jól ismert művészek voltak jelen ott, akik még ismerték Nagy Oszkárt, Ziffer Józsefet és más nagynevű elődjüket. Mestereim közül kiemelném Bitay Zoltánt, tőle nagyon sokat tanultam a pasztellfestésről, ugyanis nem arról beszélt, hogyan

kell pasztellel festeni, hanem általában a pasztellben rejlő lehetőségekről. Másik mesterem, Dudás Gyula, akinek Mohy Sándor volt a mestere, az alkotó egyéniség sajátos vonásaira hívta fel a figyelmemet. Amikor például elpanaszoltam neki, mennyire izgulok minden kiállítás vagy más közös program előtt, akkor azt mondta, hogy ez a természetes, és ha majd már nem fogok izgulni, akkor hagyjam is abba a festést, tegyem le az ecsetet, mert azt jelenti, kihalóban van a művészi igényességem. Valószínűleg az említett mestereknek köszönhetően már inkább festeni akartam, és amikor elkezdtem, pasztellben gondolkodtam. Úgy éreztem, a pasztell légies finomsága áll hozzám a legközelebb, s bár kipróbáltam az olajfestést is, nem sikerült ráéreznem a finom megoldásokra. A grafika után akvarellal is foglalkoztam, de aránylag hamar, 1996-97-ben eljutottam a pasztellhez, és meg is állapodtam mellette. Végző soron tehát képzőművészi utamat úgy foglalnám össze: grafika – akvarell – pasztell.

– *Már szó esett arról, hogy Vassy Erzsébet festészetéről a legkülönbözőbb*

ízlésű emberek is egyértelműen pozitívan beszélnek, engem pedig az érdekelne, milyen érzés ez az általános elfogadottság, illetve az értékelés?

– Röviden úgy mondhatnám, hogy felemás érzés, vagyis egyformán nehéz a kudarc és az elfogadás. Nincs szándékomban sem dicsekedni, sem álszenteskedni, úgy tudnám talán a legérthetőbben megmagyarázni, hogy a kudarc és az elfogadás sikere nemcsak egyértelműen fájdalmat okoz, illetve örömet szerez, hanem mindkét esetben ott lapul az az érzés is, hogy vajon megérdemlem-e én ezt a reakciót.

– *Legutóbbi, novemberi önálló kiállításának sikere után kezdte-e már tervezni a következőt?*

– Már kaptam meghívást Szatmárra egyéni tárlatra, sőt megszabták a majdani időtartamot is: szeptember 30. és október 12. között szeretnének vendégül látni. Másvalaki Marosvásárhelyet emlegette, és felmerültek más városok is, de azok még nem ilyen határozottan, mint a szatmári meghívás. Majd később meglátjuk.

Molnár Judit